

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ἘΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκοκρινόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκόκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα-τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξῆμνηοὶ καὶ Τρίμηνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΓΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰσοθήσοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 16 Ἰουνίου 1934

Ἔτος 58ον. — Ἀριθ. 29

Ο ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορά κι' ἓνα καιρὸ ζούσε ἓ-
νας φτωχὸς ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἐλε-
γαν Δημητρός. Ἦταν πολὺ φτωχὸς ὁ
κακομοίρης καὶ δὲν εἶχε νάγοράσῃ
μιάν ἀγελάδα ποὺ τόσο πιθμοῦσε.
Ἔπεε λοιπὸν στὴ γυναῖκα του:

— Ἐχω μιά καλὴ ἰδέα. Θὰ παρα-
καλέσω τὸν παθερό μου τὸν ξουλου-
γὸ νὰ μοῦ κάμῃ ἓνα μοσχάρι ἀπὸ
ξύλο καὶ νὰ μοῦ τὸ χρωματίσῃ κα-
φεδί σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ τὸ παρα-
λάξῃς ἀπ' ἀληθινὸ. Ἴσως μὲ τὸν καιρὸ
μεγαλώσῃ καὶ γίνῃ ἀγελάδα.

Ἡ ἰδέα του ἄρεσε στὴ γυναῖκα
του, τὸ μοσχάρι παραγγέλθηκε κι'
ἔγινε σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία
καὶ μὲ τὸ λαμπρὸ σκυφτό, σὰ νάτρωγε.

Τάλλα πρωτὶ, ἔταν ὄλες οἱ ἀγελά-
δες τοῦ χωριοῦ πῆγαιναν στὴ βοσκή,
ὁ Δημητρός φώναζε τὸ βοσκὸ καὶ
τοῦ εἶπε:

— Ἐχω ἓνα μικρὸ μοσχάρι, μὰ
εἶναι πολὺ μικρὸ καὶ δὲν ξέρεϊ ἀκόμα
νὰ περπατῇ.

— Πολὺ καλὰ εἶπε ὁ βοσκός. Ἄν
θέλῃς, τὸ παίρνω στὰ χέρια.

Καὶ βάζοντάς το κάτω ἀπ' τὴ
μασκάλη του, τὸ κουβάλησε μαζί
μὲ τις ἀγελάδες στὸ χωράφι, ἔπου
τῶρα νὰ βοσκῆσῃ.

Ὅλημέρα τὸ μοσχάρι ἔμεινε ἐκεῖ
κι' ἔμοιαζε νὰ βόσκῃ τὸ χορτάρι κι'
ὁ βοσκός εἶπε:

— Γρήγορα θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ
μπορεῖ νὰ περπατῇ μονάχο σου
γιὰ ἰδέες πῶς τρώει!

Τὸ δειλινὸ λοιπὸν, ἔταν ἤρθε ἡ
ὥρα νὰ ὀδηγήσῃ τὸ κοπάδι πίσω,
εἶπε στὸ μοσχάρι:

— Ὅπως μπόρεσες τόσες ὥρες νὰ
σταθῆς μόνο ἐκεῖ-πέρα καὶ νὰ χορ-
τάσῃς χορτάρι, πρέπει νὰ μπορέσῃς
καὶ νὰ περπατήσῃς μονάχο σου. Νὰ
τὸ ξέρῃς: ἐγὼ θὲ θὰ σὲ πάρω στὰ
χέρια αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ Δημητρός περίμενε τὸ μοσχά-
ρι ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπι-
τιοῦ του κι' ἄμα ὁ βοσκός γύρισε μὲ
τὸ κοπάδι, τοῦ τὸ γύρεψε. Ὁ βο-
σκός τότε τάπάνησε:
— Ἐμεινε στὸ λειβάδι νὰ βοσκῆ-

σῃ. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ
μὲ ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Δημητρός ἔκαμε τὸ θυμωμένο:
— Ἐ; τί; θέλω τὸ μοσχάρι μου.
Ἐκναπήγαν λοιπὸν οἱ δύο τους
στὸ λειβάδι, μὰ μοσχάρι τίποτα. Κἀ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τώρα μαθαίνει φυσικόνικα

ποιος σ' αναμεταξύ θα τ'ε κλέψει.
— Μπορεί να γύρισε μόνο του απ' άλλο δρόμο, είπε ο βοσκός.

Μά ο Δημητρός δεν άκουγε τίποτε :

— Δεν περνάνε σε μένιν αυτά.
'Εγώ θέλω το μοσχάρι μου ! τού φώναζε και τόν πήγε στο Δικαστήριο. Ο δικαστής άκουσε βλητήν υπόθεση με τ' νι και με τ' σίγμα κι' έβγαλε απόφαση να δώσει ο βοσκός στο Δημητρώ μιαν άγελάδα αντί για τ' χαμένο μοσχάρι.

Κι' έτσι ο Δημητρός απόκτησε άγελάδα κι' η χαρά του δεν περιγράφεται. Μά επειδή δεν είχε λεφτά να της αγοράσει φαί να φάη, αναγκάστηκε πολύ γρήγορα να τή σφάξη. Τό κρέας της τάλατσε και τ' πετοί να τή πέρη να πάη στη γειτονική πολιτεία να τ' πουλήση.

Εκίνησε λοιπόν, μά κει που πήγαινε συνάντησε ένα μύλο κι' άπά-νου σ' αυτόν είδε να κάθεται ένα γεράκι με σπασμένη τή μιά φτερούγα. Συμπόνισε τ' δύστυχο τ' πουλί, τ' έπιασε και τ' τύλιξε στο πετοί που είχε μαζί του. 'Ενόσω όμως περπατούσε, ο καιρός άρχισε να χαλάη και δεν άργησε να πιάση μιαν δυνατή μπόρα. Ο Δημητρός λοιπόν αναγκάστηκε να γυρίση και, μη έχοντας ποδ να πάη, ζήτησε καταφύγιο στο μύλο.

Η γριά γυναίκα τού μυλωνά που ήταν μόνη στο σπίτι, τόν έβγαλε να ζεσταθή σιμά στο τζάκι, τού έδωσε να φάη κι' ύστερα τού είπε να πλαγιάση και να κοιμηθή. Ο Δημητρός έφαγε τ' ψωμί και τ' τυρί που τού έδωσαν, πλάγιασε σε μιαν φάθα κι' η γριά γυναίκα τού μυλωνά νόμισε πως τόν πήρε ο ύπνος.

Σε λίγο χτύπησε η πόρτα και μπήκε μιαν άλλη γριά, που η γυναίκα τού μυλωνά τή δέχτηκε πολύ φιλόφρονα και τήν κάλεσε να φάνε μαζί. 'Υστερα κατέθηκε γρήγορα στο κελλάρι κι' έφερε από κει κρασί, σαλάτα, μιαν πιατέλα με κρέας ψητό και μιαν με βραστό, και κάθησαν να φάνε. Μ' άξαφνα άκούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα και η μυλωνού πήδησε τρομαγμένη :

— Ωχ, Θεέ μου ! ο άντρας μου.
'Αρπάξε τ' ψητό και τ' κρυψε στο φουρνο, τ' κρασί τ' κρυψε κάτω απ' τ' μαξιλάρια, τή σαλάτα στο κρεβάτι κάτω απ' τ' σκεπάσματα και τ' βραστό κάτω απ' τ' κρεβάτι. Στο μεταξύ, η άλλη γριά κρύφτηκε σε μιαν ντουλάπα, όπου φύλαγαν τ' λινάρι. Όλα αυτά γίνηκαν όσπου να πής άμην, κι' άμέσως η γυναίκα τού μυλωνά έτρεξε να νοίξη τήν πόρτα.

— Ω ! καλώς τόν άντρα μου ! καλώς τον ! φώναζε. Τι καλιόκαιρος είν' αυτός ! ; λές κι' ήρθε η συντέλεια τού κόσμου. . .

Ο μυλωνάς μόλις μπήκε αντίκρισε τ' Δημητρώ που έκανε πως κοιμόταν ξαπλωμένος σ' τήν φάθα και ρώτησε ποιός ήταν.
— Άχ, ο κακομοίρης ! έκαμε η μυλωνού. 'Ηταν βρεμένος ως τ' κόκκαλο και ήρθε να μου ζητήση προστασία. Τού δωσα λοιπόν ψωμί και τυρί να φάη, και τήν φάθα να πλαγιάση.
Ο μυλωνάς τότε τής ζήτησε φαί, γιατί ήταν πολύ πεινασμένος. Κι' η γυναίκα έκαμε τή λυπημένη.
— Ωχ, άντρούλη μου ! Δεν έχω η άφτουρη άλλο από ψωμί και τυρί να σου δώσω. Πού να ξέρω εγώ πως θάρθης για να σου ετοιμάσω και τού πουλιού τ' γάλα.
Ο μυλωνάς πήρε τ' ψωμί και τ' τυρί και κάλεσε τ' Δημητρώ να τού κάμη συντροφιά. 'Αξαφνα τ' μάτι του έπεσε πάνω στο πετοί που ήταν τυλιγμένο τ' γεράκι.
— Τι έχεις εκεί μέσα ; ρώτησε
— Έχω ένα μάντη, αποκρίθηκε ο Δημητρός.
— Και μπορεί να μου μαντέψη β.τι τού γυρέψω ;
— Γιατί όχι ; Μόνο που λέει μόνο τα τέσσερα και τ' πέμπτο τ' κρά-τάει για τόν έαυτό του.
'Επειδή ο μυλωνάς ήταν περιεργός να τόν άκούση να μιλή, ο Δημητρός πάτησε τ' κεφάλι τού γερακιού κι' αυτό, μέσα απ' τ' πετοί, φώναζε.
— Τι λέει ; ρώτησε ο μυλωνάς.
— Νούμερο 1 : κάτω απ' τ' μαξιλάρι βρίσκεται κρασί.
— Αυτό είνε φανερό φέμμα, είπε ο μυλωνάς κι' έτρεξε στο κρεβάτι. Σήκωσε τ' μαξιλάρι και τί να ιδή ; μιαν μπουκάλα κρασί !
— Ρώτησε κι' άλλο, είπε.
'Ο Δημητρός έκαμε τ' γεράκι να ξαναφωνάξη και είπε :
— Νούμερο 2 : στο φουρνο βρίσκεται ψητό.
'Ο μυλωνάς έτρεξε στο φουρνο και έτριψε τ' μάτια του : βρήκε μέσα ψητό κρέας. Ο Δημητρός έκαμε τ' γεράκι να φωνάξη και τρίτη φορά.
— Νούμερο 3 : στο κρεβάτι βρίσκεται σαλάτα.
'Ο μυλωνάς έτρεξε και βρήκε τή σαλάτα. Πάλι τ' γεράκι φώναζε κι' ο Δημητρός εξήγησε :
— Νούμερο 4 : κάτω απ' τ' κρεβάτι βρίσκεται βραστό κρέας.
Κι' ο μυλωνάς βρήκε τ' βραστό. (Τ' τέλος στο δελόμενο)

(Μετάφραση—Διασκευή)

K. X. ΓΡ.

ΠΑΤΡΙΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΥΟ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Πάτραι, Μάιος, 1934
'Αγαπητή μου Διάπλασις,

Αυτόν τ' μήνα έγιναν εδώ δύο όμοιες διαλέξεις, που και σεις δύο έβουήθηκα τή «Διάπλασις». Στην πρώτη μάλιστα και ανέφ'ρθη : ένα Σαββατόδραδο στην αίθουσα τού «Μορφωτικού Συλλόγου» (που πήγα με τήν «'Ελπίδουσα 'Ελλάδα») έμει-λησε η κ. Φράγκου. Θέμα : «Ψυχολογία τού κοριτσιού. Διάφοροι τύποι». Στο τέλος η όμιλήτρια έπρά-τεινε να γίνη συζήτηση και κάποιος νεαρός υπέβαλε τ' ερώτημα γιατί τ' καρίτσια κάνουν . . . άνορθογραφίες !

Η κ. Φράγκου τού απήντησε ότι, χωρίς να νομισθή πως θέλει να υπε-ρασπίση τ' φολον της, εάν προσέξη τις έφημερίδες κατά τήν έποχή τών εισαγωγικών εξετάσεων στο Πανεπι-στήμιο, θα ιδή ότι επιβαρύνονται εξ ίσου και τ' δύο φύλα. . . Γιατί τώρα, έπρόσθεσε, τ' παιδιά είναι επιπό-λαια ; Μά άφίνουν οι εκδρομές, οι κινηματογράφοι, τ' αυτοκίνητα, τ' σπόρ ; . . Μήν κοιτάτε έμεις, που ο νους μας ήταν στα μαθήματα κι' έπε-ριμέναμε κάθε βδομάδα νάρθη ή «Διάπλασις» . . .

Τήν έπομένη έγινε στην αίθουσα ενός Κινηματογράφου μιαν άλλη διά-λεξις από τόν καθηγητή της Βυζ. Μουσικής και διευθυντή τού Μουσικού Λυκείου 'Αθηνών κ. Παπαδη-μητρίου. 'Ηταν μάλλον μιαν εισήγη-σις στο έργο ενός νέου τυφλού μα-θητού του, τού Μιμίκου Χρυσάφιδη, που έφαλα κατόπιν και αυτός.

Συγγενής μας—ο τυφλός,— από τούς Ρωγούς τών Καλαβρύτων—μο-ναχογιός μέσα σ' έξη καρίτσια !— 'Όταν ήταν ως 7-8 χρονών έβλεπε κάπως, έπειτα έχασε τελείως τ' φως του. 'Αδελφοί τού πατέρα του κλαύ-σαιο στον Πειραιά τόν πήραν και τόν έβαλαν στον «Όικο τών τυφλών». 'Εκει έμαθε τ' αλφάβητο με τήν άφή και β.τι άλλο τούς διδάσκουν.

'Όταν έγινε ο αποκλεισμός, τόν πήραν οι γονείς του στο χωριό, εκεί όμως ο Μιμίκος έσυνήθισε και δεν ήθελε πια να ξαναγυρίση στην Κα-λιθέα.

'Ετρεξε στους δρόμους τού χω-ριού μ' εύκολια, έβρισκε άμέσως τις πόρτες τών φιλικών του σπιτιών, έ-φτιανε κλουδιά για πουλιά και έκανε τέλος β.τι και τ' άλλα παιδιά που βλέπουν. Είς έπιμετρον, είχε και πολύ όμοια φωνή και τού άρεσε να βοηθή τούς ψάλτες στην 'Εκκλησία.

Με πολλή αγάπη

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΒ.—'Ενα ύπνοττο καράβι

'Επιτέλους τόν πήρε ο ύπνος, μά όστόσο εξακολούθησε να συλλογιέ-ται. Αυτό μη σ'άς φαίνεται παράξενο. Πολλές φορές και στον ύπνο του κάνει κανένος σκέψεις, κάνει άκομα και πράξεις. Και τόσο παράξενες μά-λιστα !

«Δεν μπορώ πια να βαστάω—συλλογιόταν ο Μπέμπης. 'Η ευκαιρία είναι μοναδική για ένα ταξιδάκι στην τύχη. Θα λύσω τ' σχοινί της άγκυ-ρας και θα φάσω τή βαρκούλα να τήν πάρη τ' όρμα. Γαλήνη είναι, δε φοβάμαι να αναποδογυρισθώ. Και κάπου θα με βγάλη . . . Αν με βγάλη όμως μακριά, πως θα γυρίσω ; . . Μπά ! κάποιος θα βρεθώ να με βοη-θήση. Κι' επιτέλους άς γίνη β.τι θέλει. Δεν θα χαθώ, ξέρω κολύμπι. . .»

Σιγά-σιγά, με ύπομονη και κόπο, ο Μπέμπης έλυσε τ' χοντρο κόμπο

του σχοινοβ. Κι' η βαρκούλα, που δεν τήν κρατούσε πια η άγκυρα, άρ-χισε να κολυμπά τ' όρμα που τήν τραβούσε σ' άνοιχτά.

'Α, τί ώραία ! 'Ο Μπέμπης καθόταν στην πλώρη χαρούμενος κι' έν-θουσιασμένος. 'Ό,τι πής άξιζε τ' νυχτερινό εκείνο ταξίδι στην ήσυχη θά-λασσα, κάτω απ' τ' φεγγάρι, μέσα σε μιαν βαρκούλα που έτρεχε μονάχη της, χωρίς κουπί, χωρίς πανί, χωρίς τιμόνι. . . Μπά ! τ' κουπί κ' κουρά-ζουν, τ' πανί θέλει έγνοια, τ' τιμόνι είναι μετέλας. 'Ετσι είναι ώραία. . .

'Εκει που πήγαινε, ο Μπέμπης είδε πια πέρα ένα μικρό καράβι. Είχε άπλωμένα τ' πανιά του κι' έμοιαζε σε μεγάλο θαλασσοπούλι με ά-νοιχτες φτερούγες. Δεν φαινόταν όμως πολύ καινούργιο, ούτε πολύ κα-θαρό. Τ' πανιά του μάλιστα ήταν λερωμένα κι' δλο μπαλάματα.
«Φτωχό καράβι, συλλογίστηκε ο Μπέμπης. Τι νάχη μέσα και πού να πηγαίνη ;»
Σε λίγο η βαρκούλα βρέθηκε κοντά του και πήγαιναν μαζί-μαζί.
— Μπά ! είπε κάποιος από τήν κουπαστή τού καραβιού. 'Ενα παιδι μονάχο του σε μιαν βάρκα ! Πού πάει ;
— Ω, που βρέθηκε ; είπ' ένας άλλος. Τ' παίρνουμε στο καράβι ;
— Χάρισμα ; είπε ο πρώτος.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

— Για τὸ ναῦλο του κρατοῦμε τὴ βάρκα, εἶπε ὁ δευτέρος. Ἔπειτα θὰ μᾶς κἀνὴ και δουλειές. Μικρὸ εἶναι μὰ γερὸ φαίνεται.

Ὁ Μπέμπης ἔβλεπε ἀπὸ κάτω τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους και δὲν τοῦ ἄρεσαν καθόλου. Ἦταν κουρελιῆδες κι' εἶχαν κάτι ἀγριόμουτρα! Σὺν κακούργοι φαίνονταν.

«Πειρατὲς θὰ εἶναι» συλλογίστηκε: «κουρσάροι, ληστὲς τῆς θαλάσσης... Θέ μου, φύλαγε!»

Εἶχε διαβάσει πολλὰ γιὰ τέτοιους σὲ ἱστορίες και σὲ παραμύθια, κι' ἄρχισε νὰ φοβάται.

«Νὰ μὴν ἔχω τώρα κουπιὰ, νάπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑποπτο καράβι!» εἶπε μέσα του.

Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας γάντζος μὲ μακρὸ κοντάρι ἐπιάσε τὴ βάρκα του και τὴν κόλλησε στὸ πλευρὸ τοῦ καραβιοῦ. Ἔπειτα κατέβηκε μιὰ σκάλα. Κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἔκεινους «πειρατὲς» πρόσταξε:

— Ἀνέβα, μικρὸ! ἄνεβα γρήγορα!

Θέλοντας και μὴ, ὁ Μπέμπης ἀνέβηκε

ἐκείνη τὴ σκάλα και βρέθηκε στὸ κατάστραμα τοῦ καραβιοῦ.

— Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησαν οἱ «πειρατὲς». Και πῶς βρέθηκες μονάχος σου σ' αὐτὴ τὴ βαρκοῦλα;

Τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, ὁ Μπέμπης εἶπε τὸνομά του και διηγῆθηκε τὴν περιπέτειά του.

— Καλὰ, εἶπε ὁ πρῶτος «πειρατὴς». Θὰ σὲ κρατήσουμε στὸ καράβι μας και θὰ σὲ παραδώσουμε στοὺς γονεῖς σου ὅταν θὰ γυρίσουμε στὴν Ἑλλάδα. Τώρα πάμε στὴν Ἀφρική.

— Στὴν Ἀφρική; ἔκαμε ὁ Μπέμπης μὲ γουρλωμένα μάτια. Ὅποτε θὰ μὲ πάρτε και μένα στὴν Ἀφρική;

— Ἐ, βέβαια! δὲ θὰ σὲ πετάξουμε στὴ θάλασσα. Φτάνει νάσαι φρόνιμος και νὰ κἀνῃς ὅ,τι σοῦ λέμε. Κι' ὅ,τι ἴδῃς ἢ ἀκούσῃς στὸ καράβι μας, μιλιὰ, τσιμουδιά, ἀχνά! Ἀλλοῦτικα δὲ γλυτώνεις!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΑΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ χιτὸν δμῖλοι — ὅσες ἦταν κι' οἱ βάρκες που εἶχαν σωθεῖ — εἶχαν στήσει τίς σημαίες τους στ' ὄροπέδιο ἔκεινο. Οἱ ναυαγοὶ που ἦταν μὲ τὸν πλοίαρχο ἀποτελοῦσαν τὸν ἑνατο, κι' οἱ μουσικοὶ τοῦ κ. Ρετὸ τὸν δέκατο. Στὸ χθεσινὸ πυροβολισμὸ δὲν ἀποκρίθηκαν, γιατί εἰ ἀνθρωποὶ δὲν εἶχαν ὄπλα.

Ἐρτὰ λοιπὸν βάρκες — και ὄχι ὄχι τὴν λογίαν σὲ τὴν ἀρχὴ — εἶχαν στὴν πρόσκληση. Δηλαδή 280 ἀνθρώποι. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς — νεκροὺς ἰσως τώρα — ἦταν ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Ἡρας κι' ὁ ταγματάρχης Ὁμόλλου.

Ἡ κυρία Ὁμόλλου ἦταν χήρα! Ἡ χάρὰ τῆς συνάντησής μετριάσθηκε πολὺ. Οἱ ναυαγοὶ χαιρετίσθηκαν βέβαια μ' ἐγκάρδιες διαχύσεις.

αὐτὲς θὰ εἶχε ἔκταση εἴκοσι περίπου λευγῶν. Ἀνάμεσα στὸ ἀνατολικὸ και τὸ δυτικὸ ἄκρωτήρι εἶχαν προσηρμισθεῖ ὅλες οἱ βάρκες. Κι' αὐτὸ ἐξηγιόταν εὐκολὰ ἀπὸ τὴν φορὰ τοῦ ἀνέμου και τοῦ θαλάσιου ρεύματος.

Μακριὰ, κατὰ τὸ νοτιὰ, στὴ γαλανὴ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, φαινόταν μερικὰ νησάκια δεντρόφυτα, και πὶδ κοντὰ πολλοὶ σκόπελοι που σχημάτιζαν μιὰν ἀσπρη γραμμὴ. Ὅτε ἔρχος ἄλλης γῆς στὸ πέλαγος, εἶτε ἔρχος ἀνθρώπου στὸ νησί. Γενικά, ἡ θέα τοῦ τοπίου ἦταν ὠραία και μεγαλόπρεπη, ἀλλὰ μὲ τὸ μελαγχολικὸ και πένθιμο ἐκεῖνο πέλο που σκεπάζει, θάλεγε, τοὺς ἀκατήκτους τόπους. Ἦταν σὲ μιὰ σκηναγραφία θεάτρου ὅπου κανένας ἠθοποιὸς δὲν παρουσιαζόταν και ὅπου ὅλα τὰ καθίσματα ἦταν ἄδειανά.

Τὸ μεσημέρι ἐξακρίβωσαν πῶς τὸ νότιο πλάτος τοῦ τόπου ἐκείνου ἦταν 12ο 17' 38", και τὸ ἀνατολικὸ μήκος 112ο 48' 24". Κανένας ἀπὸ τοὺς χάρτες που εἶχαν δὲν ἐσημείωνε νησοσ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς σφαίρας. Παρατήρησαν ἀκόμα πῶς βρισκόταν στὸ νότιο τῆς εὐρείας ἐκείνης τῆς ζώνης τοῦ Ὠκεανοῦ, που οἱ ἀγγλικοὶ κι' οἱ ἀμερικανικοὶ χάρτες σημειώνουν ὡς ἔρημη, και που δὲν περᾶ ἀπ' αὐτὴν οὔτε ἕνα πλοιο καίε εἴκοσι χρόνια.

Τὸ νησί ἀλλωστε δὲν ὑψωνόταν πολὺ πάνω ἀπ' τὴν ἐπιφάνειά τῆς θαλάσσης. Μόλις 380 μέτρα ἔδειχνε τὸ βαρόμετρο στὴν κορυφὴ ὅπου βρισκόταν. Ἐπρεπε νὰ περάσῃ κανεὶς ἡμέρα κι' ἀπὸ πολὺ κοντὰ γιὰ νὰ διακρίνῃ τὸ χαμηλὸ αὐτὸ νησί. Σὲ κανένα ναυτικὸ χάρτι δὲν ὑπῆρχε σημειωμένο. Οἱ σκόπελοι, τέλος, κι' οἱ ὄφραλοι που ἦταν μπροστὰ, ἀπομάκρυναν τοὺς θαλασσοπόρους. Καθόλου λοιπὸν παράξενο ἂν ἦταν ἀγνωστο ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ὅταν σὲ λίγο κατέβηκαν στὸ ὄροπέδιο, ὁ πλοίαρχος Μανκαρὸ ἀνακοίνωσε στὰ πληρώματα τὸ πῆρισμα τῆς ἐξερευνητικῆς ἐκδρομῆς.

— Βρισκόμαστε, τοὺς εἶπε στὸ τέλος, μακριὰ ἀπὸ κάθε κατοικημένη γῆ. Εἶναι πάρα πολὺ ἀπίθανο νὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ πλοιο γιὰ νὰ μᾶς πᾶρῃ. Ὅστε μόνον μας, βλέπετε, πρέπει νὰ ἐργασθοῦμε, σὲς δυνάμεις μας και στὸ ζῆλο μας νὰ βασισθοῦμε, εἶτε γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ νησί, εἶτε γιὰ νὰ ζήσουμε σ' αὐτὸ ὑποφερτὰ. Θέλετε νὰ ζήσουμε ὅλοι μαζί τὰ μέσα;

— Μάλιστα! μάλιστα! ζήτω ὁ πλοίαρχος Μανκαρὸ! φώναξαν τετρακόσια στόματα.

— Πολὺ καλὰ! Νά, ἐδῶ εἶμαστε ὄλοι ἐμεῖς που γλυτώσαμε ἀπ' τὸ ναυάγιο. Ἀς κάμουμε ἀμέσως συμβόλιο και καθένος ἄς πῆ τὴ γνώμη του.

Κάθησαν χάμω κι' ἡ συζήτηση ἄρχισε. Διάφορες γνώμες ἀκούγονταν και μεγάλη σύγχυση ἐπικρατοῦσε:

— Μιὰ καλόδα ἀπὸ ξύλα και φύλλα κατασκευάζεται γρήγορα. Τὸ νηοὶ εἶναι πλοῖοιο σὲ κάθε λογῆς προίοντα. Και τὸ κλίμα εἶναι ὠραίο. Γιατί νὰ μὴ ζήσουμε ἐδῶ τὴν ἀπλή κι' ἀφρόντιστη ζωὴ που ζοῦν τόσοι λαοὶ εὐτυχισμένοι; Ἡ εὐφορὴ γῆ, τὸ ψάρεμα και τὸ κονίγι θὰ μᾶς τρέφουν. Τί ἄλλο θέλουμε;

— Ζωὴ περιωρισμένη και ἄσκοπή. Γιατί νὰ καταδικάζῃ κανεὶς τὸν ἐαυτὸ του σ' αἰώνια ἐξορία κι' ἀλχηλωσία σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ νηοί, ἐνῶ εἶναι εὐκολο νὰ διαφύγῃ, νὰ ἐλευθερωθῇ; Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ περιμένουμε τὸν κατέλληλο καιρὸ, νὰ γεμίσομε τρόφιμα τίς βάρκες μας, νὰ μποῦμε μέσα και νὰ ξεκινησομε γιὰ τὸ ἀκρωτήρι Χόρν. Ἀπὸ καὶ εἶναι βέβαιο πῶς θὰ περάσῃ γρήγορα κανένα πλοιο νὰ μᾶς πᾶρῃ. Μπορεῖ μάλιστα νὰ παντήσομε και πὶδ γρήγορα κανένα στὸ δρόμο.

Αὐτὲς ἦταν οἱ ἀντίθετες γνώμες, και σ' αὐτὰ τὰ δύο, νὰ ποῦμε, προγράμματα περιορίζονταν οἱ διάφορες προτάσεις. Πολλὰ ἔλεγαν, ἀλλὰ τίποτα δὲν ἀποφάσιζαν. Ἐπιτέλους ὁ Παῦλος ζήτησε τὸ λόγο. Ἀπὸ πολλὴν ὠρα παρακολουθοῦσε τὴν ἀγονη συζήτηση κι' ἀνυπομονοῦσε νὰ τὴ βάλῃ στὸ δρόμο τῆς, νὰ ὄρισῃ, σὰν πρακτικὸς ἀνθρωπὸς που ἦταν, τὴν ἀληθινή θέση τοῦ ζητήματος.

— Ἄν κατέλαθα καλὰ — εἶπε ἀρχίζοντας — δὲν κύρια ρεύματα σχηματίσθηκαν στὴν ὀμήγηρά μας. Αὐτοὶ εἶναι τῆς γνώμης νὰ ζήσομε ἐδῶ διαρκῶς, οἱ ἄλλοι νὰ φύγομε ὅσο τὸ δυνατό γρηγορώτερα. Ἐγὼ, κύριοι, προτείνω νὰ ἐπιδιώξομε μεθοδικὰ, σὰν ἀνθρωποὶ τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνα και σὰν τέκνα μιᾶς πολιτισμένης χώρας, ναί, μεθοδικὰ και μὲ μέσα ἐπιστημονικὰ, νὰ ἐπιδιώξομε και τὰ δύο. Νὰ μὴν ἀφήσομε τὰ πράγματα στὴν τύχη, ὅπως θέκαναν ἀγριοὶ τῆς Πολυνησίας, ἀλλὰ νὰ βασισομε μὲ σθεασθερότητα πρὸς ἕνα ἀριστομένο σκοπὸ. Ἐδῶ εἶμαστε τετρακόσιοι ἀνθρωποὶ υγιεῖς, δυνατοί, νεοὶ οἱ περισσότεροι, κι' ὄλοι σχεδὸν προικισμένοι μὲ κάποια εἰδικὴ γνώση, κατέχοντες ἕνα ἐπάγγελμα, ποῖός τοῦτο, ποῖός ἐκεῖνο. Ἔχομε στὰ χέρια μας τίς κυριώτερες πρῶτες ὕλες τῆς ἀνθρώπινης βιομηχανίας, ἀ-

πὸς βρισκόταν κίβλα μέσα στὴν καινούργια Ἡρα που τοὺς πῆγαινε μ' ἄλη τὴ δύναμη τοῦ ἀτμοῦ σὲς ἀκτὲς τῆς Γαλλίας.

— Ἐμπρός! ἀμέσως! στὸ ἔργο! φώναξαν.

— Ναί, χωρὶς ἀναβολή, χωρὶς ἀργοπορία! εἶπε ὁ Παῦλος. Για νὰ ἐκτελέσομε σὲ δυὸ ἢ τρία χρόνια αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, μᾶς χρειάζεται ἕλος μας ὁ ζῆλος κι' ἄλη μας ἡ δραστηριότης. Καθένος πρέπει νὰ γραφτῆ ἀπὸ τώρα γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας που ἔρεει και μπορεῖ νὰ κάμῃ καλύτερα, κι' ἀπὸ αὐριο ἀμέσως νάρχισῃ.

— Ναί, ναί, ἀπὸ αὐριο!

Ἡ πρόταση ψηφισθηκε μὲ βοή. Ὁ συνταγματάρχης Οὐγγέν, ὁ πλοίαρχος Μανκαρὸ, οἱ ἀξιωματικοὶ περιστοίχισαν τὸν Παῦλο και τὸν συχαιρόνταν. Τὰ μάτια τοῦ κ. Κλοακέν ἦταν δακρυσομένα ἀπὸ πατρικὴ χαρὰ και περηφάνεια. Κι' ὅταν ἤρθε ἡ σειρά του νὰ γραφτῆ στὸν κάταλογο τῶν ἐπαγγελματιῶν που εἶχε ἀνοίξῃ ὁ φροντιστὴς τῆς Ἡρας, κρατώντας ἕνα σημειωματᾶριο κι' ἔνα μολύβι, ὁ πατέρας τοῦ Παύλου εἶπε μὲ κάποια συστολή:

— Βενιαμὴν Κλοακέν, ἀρχαιολόγος.

«Κι' ὅμως — πρόσθεσε ἀπὸ μέσα του — εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ χρησιμοποιοῦσῃ σὲ κάτι, κι' ἐδῶ ἀκόμα, ἡ ἀρχαιολογία!»

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ὅταν τὸ κῆρπον ἢ θεὰ, πῶς τὰ λούλουδα παιδιὰ, Ἐγέννησε τὸ μενεξέ, μὲ τὴ χλωμὴ του ὄψη. Και τὴ βασιὰ του κροουδιά, Και τὰ λεπτὰ τὰ κάλλη του, και τὴ γλυκειὰ του κόψη.

Και τὸ δῶσε κὴ ζῆλευτὴ τῆς πεταλοῦδας διορῆς Κι' ἀπάνω ἀπ' τὰ φύλλα του ἐκὸρπισε περὶσσια. Καθὸς ἀπάνω σὲ τσανὴ και κλοῦσια ζωγραφιά Τὰ πὶδ γλυκὰ του χρώματα μὲ τέχνη γυναικίσια.

Μ' ἀγάπη τὸν ἐρώτησε: «Ἀκόμα τί μπορεῖ Νὰ κάρω ἀπ' τὰ πλοῖσια μου ἄλόγουρα βασιλεῖα. Και νὰ σὲ δῶσω στόλισμα, παιδὶ μου πρῦφερὸ, Νὰ σ' ἔχη ἡ γῆ καμάρι τῆς μὲσ' οὐ λουλοῦδια χιλιά.»

«Λίγο χορτᾶρι, μάννα μου, τῆς εἶπε τ' ἀνθος ταπεινὰ. Για νὰ μπορεῖ στὸν ἦσκια του νὰ κερβουμαὶ παντοεινὰ.»

(Batisbonne) Μεταφρ. Γ. ΠΟΛΕΜΗ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι μπροστινοί είχαν το φανάρι του αρχηγού τους που τους φώτιζε και τους γλύτωνε από πολλά παραπατήματα, αλλά οι τελευταίοι πήγαιναν στα τυφλά, τα τουφέκια τους χτυπούσαν τότε-τότε στους κορμούς των δέντρων, οι πέτρες κυλούσαν κάτω από τα πόδια τους κι' έπεφταν σε χαντάκια γεμάτα νερό κάνοντας «πλάφ!» Δεν τους έμελε όμως όσο θόρυβο κι' αν έκαναν.

Γύρω τους όλα έμεναν βουβά.

Τό άφιλόξενο δάσος δεν έκρυβε κανένα ζωντανό πλάσμα.

Έπιτέλους βγήκαν κι' ο λοχαγός που κανόνιζε την πορεία βρέθηκε σ' ένα υψωμα που κατέβασε στην όχθη ενός μεγάλου ποταμού.

— Ο Σάγκ-Τοσί, είπε.

Βρίσκονταν σε καλό δρόμο Τρία χιλιόμετρα ακόμη, λίγη προσπάθεια και θα έφθαναν στη γέφυρα. Ο δρόμος γινόταν καλύτερος, ή βροχή είχε πάψει. Τό απόσπασμα προχωρούσε με μεγάλη γρηγοράδα.

Στις τέσσερις το πρωί, πολύ πριν βγει ο ήλιος είχαν κιάλας φθάσει έξω απ' το χωριό.

— Άλτ! είπε ο λοχαγός Μπαμπερζέ.

Ήταν απαραίτητο να σταθούν για να πάρουν ανάσα κι' ακόμη να κανονιστούν έτσι ώστε να περικυκλώσουν την παγόδα. Ο λοχαγός είχε μεγάλες ελπίδες πως θα πετύχαιναν να πιάσουν τον Νγκουγιέν μέσα στη φάκα.

— Κύριοι, είπε στους αξιωματικούς του, αν αυτός ο έλβεινός ο Μπίν μάς πρόλαβε, τότε ασφαλώς έχει το διάβολο μέσα του. Έλπίζω όμως πως δεν συνέβη αυτό τό πράγμα. Γι' αυτό τό θα ενεργήσουμε μεθοδικά. Η πρώτη έννομοτία θα πάη γύρω απ' την παγόδα έχοντας την στα δεξιά της.

Η δεύτερη θα κάνει τό ίδιο έχοντας την παγόδα σ' αριστερά της.

Οι δύο έννομοτίες θα συναντηθούν στο πίσω μέρος της παγόδας και θα έννοθούν σχηματίζοντας ημικύκλιο. Οι άλλες δύο έννομοτίες θα συμπληρώσουν τον κύκλο από μπροστά. Πι-

στεύω (πως όλοι θα με καταλάβετε)

Οι αξιωματικοί κούνησαν τό κεφάλι.

— Δίχως άλλο θάχη τοποθετήσει ένα γύρω σκοπούς. Θα τους άφοπλίσετε και θα τους έμποδίσετε να φωνάζουν. Άμα γίνη αυτό όλοι θα μείνουν στις θέσεις τους ως τή στιγμή που θα σημάνω έφοδο.

«Ο λοχίας έπεφτε επάνω στην πόρτα μ' όλο τό βάρος του κορμιού του.» (Σελ. 342, στ. γ')

Στις τέσσερις και μισή οι διαταγές του λοχαγού είχαν εκτελεσθή κατά γράμμα και ή παγόδα ήταν περικυκλωμένη απ' όλες τις μεριές. Άλλά σέ αρκετή απόσταση φυσικά.

Η παγόδα αυτή έμοιαζε με την παγόδα του Γιέν-Μπάου κι' ήταν ένα αρκετά μεγάλο κτίριο, έγκαταλειμένο από καιρό και σχεδόν έτοιμόροπο.

Απόμερη και μοναχική όψινόνταν ανάμεσα από πυκνούς θάμνους και άγρια δένδρα, κι' αυτό βοήθησε πολύ τους στρατιώτες να προχωρήσουν ως εκεί και να μένουν άθεατοι.

Στις πέντε παρά τέταρτο ο λοχα-

γός κάπως έννευρισμένος και κάπως στενοχωρημένος που δεν είχε λάβει καμμιά είδοποίηση ότι συνέλαβαν κανένα φρουρό, έδωσε τό σημάειον της έφοδου.

Οι σάλπιγγες έσήμαναν:

— Έμπρός! Έφοδος! Έφοδος! Τροχάδην!

Με άκράτητη όρμη ή άνδρες πετάχτηκαν από τους θάμνους όπου ήταν τρυπωμένοι και ώρμησαν όλοι μαζί προς την παγόδα. Με την ξιφολόγχη καρφωμένη στα τουφέκια τους χύμηξαν οδρλιάζοντας σαν δαίμονες προς τό μαυριδερό και βουβό κτίριο που όψινόνταν μπροστά τους.

Δέν συνάντησαν καμμιά αντίσταση στο δρόμο τους, ούτε μια τουφεκιά δέν τους άπάντησε. Και δέν σταμάτησαν παρά μπροστά στους τοίχους της παγόδας, που ή πόρτα της καμωμένη από άγριόβουλο σκληρό σαν σίδερο ήταν έρμητικά κλεισμένη και αντίσάθηκε στις πρώτες προσπάθειες που έκαναν για να την άνοιξουν.

Ένας λοχίας Άλσατός, πιό γιγαντόσωμος κι' από τον Τσού τον ίδιο, άρχισε να της δίνη άγριες κλωτσιές με τά πόδια του.

Μπάμ! Μπάμ!

Ο κρότος αυτός άντηχούσε τόσο δυνατός στο έσωτερικό της παγόδας που θα έλεγε κανείς ότι όλόκληρο τό κτίριο θα σαριάζεταν πάνω στις πλάτες του Έρακλή που έπιχειρούσε να σπάση την πόρτα.

Ο λοχαγός Μπαμπερζέ έσφιγγε σπασμωδικά την λαβή του σπαθιού του και στο πρόσωπό του φαινόταν καθαρά ή άνυπομονησία του.

Ο λοχίας έπεφτε τώρα επάνω στην πόρτα μ' όλο τό βάρος του άθλητικού κορμιού του.

Στό τέλος ή κλειδαριά έσπασε, τό φύλλο της πόρτας άνοιξε στα δύο, και όλοι άθελά τους τραβήχτηκαν για μία στιγμή προς τά πίσω.

— Άνάψτε τά δαυλιά! πρόσταξε ο αξιωματικός βλέποντας την σκοτεινιά και την απόλυτη σιγή που βασίλευε στο κτίριο.

Στή στιγμή δέκα δαυλιά άναφαν. Τά άρπαξαν στα χέρια και ώρμησαν μέσα στο ναό. Τά δαυλιά φώτισαν τά ξεκολλημένα πλακάκια, τους μισογυρεμισμένους τοίχους, την έτοιμόροπη στέγη, τους χορταριασμέ-

νους βουμούς. Μά ήταν γραφτό τόσο κάποι, τόση έπιμονή, τόσες προσπάθειες, τόσες προσπάθειες να πάνε στα χαμένα.

Η παγόδα ήταν άδεια και όλα εκεί μέσα έδειχναν πως ούτε ο Νγκουγιέν ούτε ή συμμορία του είχαν πατήσει ποτέ τό πόδι τους.

Όταν πέρασε ή πρώτη άπογοήτευση, ο λοχαγός θέλησε να ξεκαθαρίση την κατάσταση. Έβαλε τους άνδρες του να καταυλισθούν μέσα στο άδειο κτίριο και, συνοδευόμενος μόνου απ' τον γιγατόσωμο Άλσατό, προχώρησε ως τό χωριό για να άνακρίνη τον Λι-τουόγκ, τον δήμαρχο. Ο άνώτατος όμως άρχων του χωριού κοιμάταν ακόμη εκείνη την ώρα.

Ο λοχαγός τον ξόπνιος άπότομα.

Κατατρομαγμένος, άναρωτιόντας τον ίδιο τον εαυτό του τί μεγάλο έγκλημα είχε κάνει, ο Λι-τουόγκ προσκύνησε γονατιστός τον λοχαγόν και τον έκέλευσε να λυπηθή τή ζωή του και την ζωή των άλλων χωριανών.

Έλεος! μουρμούριζε τρέμοντας έλεος!

Δέν τάχη με τή ζωή σου, είπε ο λοχαγός Μπαμπερζέ. Σήκω επάνω. Θέλω να μου δώσης μερικές πληροφορίες.

Μεγάλε καπετάνιε, είμαι δούλος σου. Διάταξε και θ' άπαντήσω.

Νά μου πής όλα όσα γνωρίζεις για τον Νγκουγιέν και τους συμμορίτες του, που ήρθαν και βρήκαν άσυλο εδώ, καθώς μου είπαν.

Ο γέρο Λι-τουόγκ κούνησε τό κεφάλι του.

Αυτός που σοφ τό είπε, μιλούσε με κοράκου γλώσσα, καπετάνιε μου, άπάντησε. Ποτέ δεν έχει βάλει ο Νγκουγιέν εδώ τό πόδι του. Οι ληστές δεν τολμούν να έρθουν εδώ.

Ο λοχαγός άρχισε να βηματίζει πέρα-δώθε. Η κίνηση του έκανε καλό στα τετατωμένα νεύρα του.

Όσο αυτός ο άθλιος μάς τολίξε σαν τους άτσαμήςδες, είπε. Και τό κατάφερε μία χαρά. Έπέτυχε πρώτα να σταματήσει κάθε καταδίωξη κι' ύστερα μάς ξαπόστειλε στην έντελώς άντίθετη διεύθυνση απ' εκείνη που δίχως άλλο έχει ακολουθήσει ο Νγκουγιέν. Τρέχα τώρα να τον κυνηγήσης!

Έξω φρενών για την άποτυχία

του, ο λοχαγός γύρισε στην παγόδα. Οι στρατιώτες, άφού ξεκουράστηκαν λίγο, φορτώθηκαν πάλι τους γυλιούς τους και έξανούρισαν στο δάσος για να θάψουν χριστιανικά τους δυστυχισμένους συναδέλφους τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' Οί περιπέτειες του Μό

Όπως τό είχε μαντέψει, ο λοχαγός, ο Νγκουγιέν δεν είχε διευθυνθεί προς τό Πού-Γιέν-Μπίν.

Άφού περπάτησαν όλη την ήμερα, ο Νγκουγιέν κι' ή συμμορία του στάθηκαν λίγο για ν' άναπαυθούν σε μία καλύβα έγκαταλειμένη μέσα στο πυκνότερο μέρος του δάσους, κι' ύστερα έξακολούθησαν την πορεία τους.

«Ο Μό, με την ξόλινη κούλουρα στο λαιμό, καταριόταν τή μαύρη του τύχη.» (Σελ. 343, στ. γ')

αυτή που μου πρόσφερε τώρα ήταν από τις μεγαλύτερες. Θά σέ άνταμείψω άντάξια με τό κατόρθωμά σου.

Άνάμεσα σε όλους τους όπαδούς του Νγκουγιέν, ένας μονάχ' ήταν πιό άφοσιωμένος στον Νγκουγιέν απ' αυτόν, και τό έδειχνε μεγαλύτερο θαυμασμό. Κι' αυτός ήταν ο Τσού, ο γιγαντόσωμος Άνναμίτης.

Τά δυο αυτά πρωτοπαλλήκαρα του Νγκουγιέν συναγωνίζονταν πάντοτε ποιός θα δείξη τή μεγαλύτερη γενναϊότητα και ποιός θα εύχαριστήση περισσότερο τον άρχηγό του, και θα προτιμούσαν και οι δύο τους να τους κόψουν σε χιλια κομμάτια, παρά να τον προδώσουν.

Η συμμορία είχε κα- ταλύσει σε κάτι άθλια κι' έρεπιτωμένα καλυδέσπιτα που άλλοτε ήταν παρα- βαν σπράγι.

Τό πιό καθαρό και τό πιό εύρύχωρο τό είχε πάρει ο Νγκουγιέν. Οι αίχ- μάλωτοί του ήταν κλει- σμένοι σ' ένα άλλο και οι συμμορίτες είχαν οικονο- μηθή στα υπόλοιπα.

Σαπλωμένη επάνω σ' ένα δέμα σανό, ή Σιμόνη ήταν βυθισμένη σε μελαγχολικές σκέψεις. Δίπλα της, καθισμένη σταυροπόδι, ή Τι-Σάου έμενε σιωπηλή. Σέ μια γωνιά ο Μό, με την ξόλινη κούλουρα πάνω στο λαιμό του, καταριόταν την μαύρη του τύχη.

Έξαφνά ή πόρτα άνοιξε. Ο Νγκουγιέν μπήκε μέσα.

Είχε αλλάξει φόρεμα και τώρα φορούσε τή μεγάλη του στολή. Με την

φαρδειά καζάνα του από μαύρο μεταξωτό, στολισμένη με κουμπιά από κοράλλι και με πλούσια κεντήματα, με τή φυσικωτή κυλόττα του, την κόκκινη του ζώνη στολισμένη με πολύχρωμα πετράδια, τό μεταξωτό σαρίκι του τυλιγμένο με τέχνη γύρω στο κεφάλι του, είχε πραγματικά ένα ύφος μεγαλοπρεπέστατο.

Σύμφωνα με την αντίληψη του, έξακολούθησε πάντοτε να διατηρή τον τίτλο του μανδάρινου, και όπότε τό έκρινε σκόπιμο, φορούσε την άνάλογη στολή.

Τό πρόσωπό του δεν ήταν πιό άγριο και μπαρουτοκαπνισμένο. Φαινόταν είκοσι χρόνια νεώτερος και είχε τό άδιαπέραστο εκείνο ύφος που ξέρουν να παίρνουν οι Άνναμίτες

Άντι έμεις να την συνεχίσουν προς τά βορειοανατολικά, έστριψαν προς τά νοτιοανατολικά, και τ' άλλο πρωί στρατοπέδευσαν μ' όλη τους την άνεση στις όχθες του Σάγκ-Κόου, δυό ή τρία χιλιόμετρα πάνω από τό Πού- Ντόαν που βρίσκεται επάνω στη συμβολή του ποταμού αυτού με τον Κίτρινο Ποταμό.

Εκεί ο Σημαδεμμένος είχε λά- βει έντολή να έρθη να συναντήση τον άρχηγό του κι' εκεί κατόρθωσε να τον συναντήσει ύστερα από την δραματική δραπέτευσή του.

Τού διηγήθηκε τις περιπέτειές του με όλες τις λεπτομέρειες. Ο Νγκουγιέν έλαμπε όλος από εύχαρίστηση.

Είσαι πιστός και άφοσιωμένος, Τριέν-Κόατ, τού είπε. Η υπηρεσία

Πώς θα περάσετε πιδ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε δοῦς περισσότερους μορφεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ, ὅπου θὰ πάτε,
—ἀλλὰ κι’ ὅπου θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι’ ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς
400 τὸν σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματα τοῦ καὶ μὲ
τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους
τῶν τελευταίων ἐτῶν, 1929 ἕως 1933, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620
σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Ἐπιμορφωτικός δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαιρῶς τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
περάσετε ΤΟ ΠΙΘ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

οὐ νὰ μπαίνουν γιὰ παραγεμίσματα. Ἐξ
ἄλλου ἔχει νοήματα πολὺ δύσκολα γιὰ τὴν
παιδικὴ ἀντίληψη. — «Θλιμμένες στιγμές»
τῆς Πριγινηπέσσας. Πολὺ ἀτεχνὸ καὶ ἄ-
δσιο ποίημα. Οἱ ἑμοιοκαταληξίες φτω-
χῆς, οἱ φράσεις παρατρεχισμένες. Μό-
νον ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος εἶναι καλὴ
καὶ μακάρι ὅλοι οἱ ποιητῆς τῆς Σ. Σ. Σ.
νὰ πρόσσχον ὥστε καθεὶ στροφῆ τῶν ποιη-
μάτων τοὺς νὰ περιέχη ἕνα ἀδοτελεῖς
νόημα, καὶ στὸ τελευταῖο νὰ βγαίη ἕνα
γενικὸ συμπέρασμα, ὅπως γίνεται σ’ αὐτὸ
τὸ ποιηματάκι. — «Γουρουνὶ εἰμι» τῆς
Φιφίνας. Ἀσχημικὸ ἀνεκδοτάκι. — Ἡ
«Μάννα τοῦ Πύρρου». Πολὺ δογματικὰ
γραμμένο, ἀσύνδετο, σὲ γλῶσσα ἀνώμαλη.
Μοῦ φαίνεται ὅταν σχολικὴ ἐκδοχή. Ὡς
θέμα βέβαια εἶναι πολὺ ἄριστο, μὰ ἡ ἐκτέ-
λεση τοῦ ὅστερι πολὺ. — Ἀπὸ τὰ φαι-
δρὰ τοῦ Κυπριανοπούλου. Γνωστότατο
ἀνεκδοτό. — «Τὸ καμμένο σκυλάκι» τοῦ
ἰδίου. Ἄτεχνα γραμμένο καὶ αντικανονικὸ
σταλμένο. — «Ὁ Παρήγορος Ἄγγελος»
τῆς Τρύπας σὸ Νερό. Παιχνίδι ψευδο-
νύμων ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὺ ἔχω λάβει
ὄχι τώρα. Ἀτυχεῖς τὸ θέμα τοῦ εἶναι
τόσο ἀκατάλληλο γιὰ ἕνα τέτοιον παιχτι-
δάκι, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ τὸ
κομμάτι αὐτό. — «Ἡ ἱστορία τῆς γατού-
λας μου» τῆς Νικητέρας Ἑλλάδος. Μοι-
ζει καταπληκτικὰ μ’ ἕνα παρόμοιο ποὺ
δημοσιεύσαμε σὲ προηγουμένον φύλλο καὶ
δὲν εἶναι κίβλας ἐξαιρετικὰ καλογραμμέ-
νο. Ἄς διαλέξῃ ἡ φίλῃ μας κανένα ἄλλο
ἀνεκδοτό τῆς γάτας τῆς γιὰ νὰ μᾶς στεί-
λῃ. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

Φω! μόνο ἂν ἦσαν ἀληθινὴ μαργαρίτα
θὰ σ’ ἀγνοοῦσα... Ἀστεὶδὸ Φεγγάρι (ἔ-
χι; δὸς μαζί; δὲν ἀπιτρέπεται νὰ λάβουν
μέρος σ’ ἕνα Διαγωνισμὸ ἀδικούναι ἔτσι
στ’ ἄλλοι; πὸς διαγωνίζονται μόνοι τους;
ἔπειτα, ἂν βραβευθῶν δὸς μαζί, ποῖος θὰ
πάρῃ τὸ βραβεῖο, ποῖος θὰ πάρῃ τὰ εὔ-
σημα καὶ ποῖος θὰ σταίη φωτογραφία νὰ
δημοσιευθῆ; ὁ ὁρισμὸς ἐκεῖνος εἶναι καθα-
ρός: ζητεῖται μιὰ λέξη ποὺ σημαίνει — ἡ
ἴδια—καὶ λίγη καὶ πόλη παραδειγματός
χάρη, σὲ μιὰ Ἀσκησι, ἡ λέξη Δαύριον
μπορεῖ νὰ ὀρθῇ: «ἄρος ἢ πόλις» καὶ ἡ
λέξη Κρόνος «θεὸς ἢ πλανήτης». Πρό-
μαχον τῆς Ἐλευθερίας (τί καλά! ἐλί-
ψω τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, νὰ ἐξα-
κολούθησ; θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸ μπα-
μπά σου, τὸ παλιὸ μου Σιδηροῦν Κρό-
νος» πὸς του πολλὰ χαριστίσματα ἡ 228
Ἀσκησι δὲν ἔχει λάθος) Ἰσιδα, Κε-
φαλλωνιτοπούλου, Λιδίαν κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἀποστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31
Μαίου ἠεπνεύσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27οῦ Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις
τοῦ φυλλαδίου τούτου δευτὰ μέχρι 16 Ἀυγούστου.

333. Αεξίγρηφος
Ὁ γιὸς τοῦ Νῶε χάνεται
Σὲ μιὰ βαθεῖα σπηλιᾷ
Κι’ ἐμῆς γέφυ ἀπλώνεται
Καμπάνης ἡ λαλιὰ.
Ἄγγελο, Εἰρήνης

334. Στοιχειοτονογράφος
Σὲ πρόσωπο ἀπ’ τὴν Παλαιὰ Γρηκὴ
Ἀδικοσκατωμένο,
Προσθέντο μόνο γράμμα στὴν ἀρχὴ
Μὲ τονισμὸ ἀλλαγμένο.
Θέ μου, τί σύγχυση γλωσσῶν αὐτῆ;
Γοῦ δὲν καταλαβαῖναι!
Ἰσομενέος

335. Μεταγραμματισμὸς
Κι’ ἀπὸ κλωστή μ’ αἶμα πιδ λεπτὸ,
Μὰ φαινεῖν, γλυκὸ, ζεστό,
Σὰν ἔχα τὰ.
Τὸ μᾶνις ρῶ; τί φοβερὸ
Γιὰ τὰ σπαστά!
Ἐπισπόμενος Ἀέρδος

336. Αἶνιγμα
Τοῦ Δία γιὸς,
Ἦρως τρανός,
Μᾶς λέει ἡ Μυθολογία.
Καὶ τροχικὸ
Μὰ ἐξωτικό,
Μᾶς λέει ἡ Ζωολογία,
Ἀσπεροῦ τῆς Χαρᾶς

337. Πυραμῖς
+
+
+
+
****+****

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: σύμφω-
νον, φατιστικόν, ποτόν, μοραῖον ἀνα-
πόφευκτον, ἔνδοξος μεσαιωνικὴ αὐτο-
κρατορία. Οἱ σταυροὶ καθέτος προφη-
τίας.
Μαργαρίτα

338. Κρυπτογραφικὸν
12345678 = Ἱστορικὸς ποταμὸς
23458 = Μόριον.
3623138 = Ἀρχαία πόλις
45313238 = Μέγας ποταμὸς
563253 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
6234378 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
72678 = Πρόπει νὰ τηρήται
8565478 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Πηγ-Πέγκ

339-343. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀνακαλλή ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν ἀκόσθι λέξεων δι’ ἑαὸς ἄλλου,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματίζῃ ἴσθον ἄ-
νευ ἀναγραμμάτων ἄλλαι τόσαι λέξεις
καλὸς, ἐνωρίς, ραπίζω, ἄρτος, λίμη
Μπετόβεν

344. Μικτὸν
φάν-υαι
Ἄγνη Καρδιά
345. Γεῖφος
καὶ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ
το ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ ἰ
Γλοκόλαλο Ἀηδονάκι

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φῶλ. 14

141. Μυτιλήνη (μῦτη, λινή). — 142.
Ἀπὸν-Ἰάπων. — 143. Κλώθω-Κλωθώ.
— 144. Ἡ Μήλος, τὸ μῆλον. — 145.
Α Δ Σ Α Τ Ι Α 146. Ἐν αἶδα δεῖ
Α Ι Ε Χ οὐδὲν οἶδα (Λαμβά-
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α ἰομεν τὸ πρῶτον
Α Ε Α Ρ γράμμα τῆς ἄνω
Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν οσιφᾶς, τὸ τελευ-
Ι Ι Ω Α ταιὸν τῆς κάτω, τὸ
Α Χ Α Ρ Ν Α Ι δεύτερον τῆς ἄνω,
τὸ προτελευταῖον τῆς κάτω, καὶ ὅστω
καθεξῆς). — 147-151. Διὰ τοῦ Ρ: ὄρ-
μος, χώρα, ὄρος, μέρος, Μαρία. — 152.
ΑΓΡΙΝΙΟΝ (Ἄνοιγος, Γελᾷ, Ρίπκα,
Ἰσταμαί, Νύξ, Ἰλαρός, Ὀλον, Να-
δίρ). — 153. Ὁ χρόνος εἶναι χρόμα. —
154. Νὰ εἶσαι ὑπερήφανος διότι εἶσαι
Ἐλλη (ναοὶ σὲ η, παρὶ, φανός, δύο
τί, εἰς σὲ ἄλ, ἦν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ’—329]
Δ ἀνάη. Ὅτε φωνὴ ὅτε ἀκρόαση.
Χωρὶς Φτερά. Κι’ εἶπὸ τὸ ἴδιο. Μὰ
γιατί; Ταξιδιώτης
[ΑΔ’—330]
Τὸ Μαργιολάκι... τραλλόθηκα καὶ ἐ-
κλασθῆ εἰς τὸ φρεσκομαῖο Κερκί-
ρας!!! Τὸ ὄρωλαγι καὶ ἡ ἴδια εἰς (ΑΔ’
323!) Φιφίκα, ἀνακείμενον ἀποκαλύψαις
ἀγωνισθῶς.
Θίασος Ζαΐξηνγ
[ΑΔ’—331]
Ἀ νόσφος τῆς Δόξης, λοποῦμαι ποῦ
δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασί
σου, μὰ ἀλληλογραφῶ ἦδη μὲ πολλοὺς
καὶ δὲν μοῦ μένει καθόλου καιρὸς.
Τίσος Λούξης